

Měsícsvit 1

"Otče, kdo byli ti muži a žena?", zeptal se opatrně Drystan, protože z Ingmarova výrazu věděl, že odpověď nebude příjemná.

"Bandité, synu. Okrádají počestné o výtobytky své tvrdé práce. Sami nikdy nic kromě ubližování a zabíjení nedokázali.", odpověděl otec tvrdým hlasem plným nenávisti. Ten den vstoupil na Ingmarovu usedlost stín. Bandité chodili pravidelně, dvakrát mezi úplňky. S každou "návštěvou" se stín více a více zabydloval a měnil Drystanovo bezpečné útočiště a jistoty v nejistotu a nikdy nekončící strach.

"Neboj Brito. Zvládli jsme i horší věci. Musíme jen vydržet a přečkat. Jakmile budeme na mizině, dají nám pokoj, už nebudou mít důvod nás navštěvovat. Mám to promyšlené, na Ingmara obchodníka si nějakí lapkové neprijdou."

"Ingmare, odstěhujeme se pryč. Sbalme si cennosti a jedme do Stone. Začneme znovu, chudí, ale živí a zdraví.", úpěnlivě zaprosila Drystanova matka, jejíž stín se míhal v pootevřených dveřích Drystanovy jizby.

"Neblázni ženská! Víš kolik majetku tu máme? Vždyť tu žil můj rod od nepaměti! To mám opustit vše, co mi předci vybudovali a s důvěrou mi svěřili? Nepřipadá v úvahu! Hanbou bych se propadl!"

Otcův zvýšený hlas přerušil matčin vzlyk. Chvilé ticho a otec o poznání smířlivěji pokračoval. "S každou návštěvou města rozprodám část našeho majetku. Vázy, svíce, obrazy, příborník, prostě všechno, co ukazuje, že jsme bohatí, rozumíš? Prodám vše, co nelze jednoduše schovat. Část utržených peněz uložím v naší tajné skrýši spolu s našimi rodinnými šperky. Zbytek budu dávat Banditům. Opatrně, aby nepojali podezření, budu poukazovat na naše "chudnutí". Když to vyjde, brzy, až budeme na mizině, odtáhnou a nechají nás být."

"Ingmare, oni nás zabijí. Copak jsi neslyšel, co udělali dole ve vsi? Když nebudeme mít, něco nám udělají. Mě, tobě, Dryst...", při pokusu vyslovit synovo jméno se Britě zlomil hlas.

"Neboj, ženo. Na svůj život přísahám, že vám neublíží. Věř mi.", vládně se otec usmál a na chvíli temný stín v usedlosti pohasnul.

"Vidíte? Už nemám, co bych vám dal. Všechno jsem prodal. Naposledy tu krásnou vázu po pramáti. Místo poctivé kaše jíme jen piliny smíchané s hlínou. Odpuště, víte, že jsem vám vždycky dal to, oč jste si řekli. Ale snad pochopíte, že jednou to přijít muselo. Jak přežijeme zimu, sami nevíme. Prosím vás, slitujte se nad námi."

"Takže nic nemáš, jo?", zašklebil se ten vysoký, na svoji rasu urostlý, elf s dlouhými černými, stříbrem prokvetlými vlasy. "Máš nás za hlupáky? Proč bychom ti jako měli věřit, co?", přidala se rudovlasá elfka s krutým úsměškem. "Víš moc dobře, co děláme s těmi, co nám lžou?", přisadil si třetí zlatovlasý elf. Hobit s barbarem stojící v ústraní se nehezky uchechtli.

"Nikdy bych si nedovolil vám lhát. Musíte mi věřit, opravdu už nic nemám. Klidně si projděte světnice, pokud mi nevěříte. Nemám co skrývat. Přisahám na svůj život!"

Vůdce Bandy dlouze pozoroval mého otce. Ani jednou nemrknul, zatímco otcovi naskočil na čele studený pot. Matka mi drtila v křepci ruku, celá roztřesená strachy.

"No dobrá. Budu si myslet, že mluvíš pravdu, kupčíku. Ale pamatuj, jestli jsi mi lhal, budu se řídit tvojí přísahou!"

Přišli o týden dříve. Před polednem, což také nikdy neučinili. Matka mě spěšně poslala do pokoje, ale z roztržitosti zapomněla zavřít. Otec byl celý nesvůj.

"Kupčíku, tys nám minule tvrdil, že nic nemáš?", zeptal se přísně šéf Bandy.

"Aa-no pane, jak jsem říkal, nic nemáme, jsme na mizině".

Na stůl dopadly dva nadité měšce mokré od bláta až to zacinkalo. Otec zbledl, matka zalapala po dechu.

"Takže tyhle dva nadité měšce nejsou tvoje? I když jsme je našli na tvém pozemku? Dobře si rozmysli odpověď, zsranej kupče, dobře si spočítej, co je pro tebe a tvoji rodinu výhodnější."

Otec dlouho mlčel, očima hypnotizoval měšce na stole, jakoby se snažil zastavit čas. Po chvilce zhluboka vydechl a do ticha zašeptal: "Nejsou moje, pane. Nevím čí jsou, vím jen, že mě nepatří."

Vůdce bandy se usmál, snad byl rád, že dostal odpověď, kterou čekal. "A na co budeš přísahat teď, kupčíku?", vypálil nečekaně šéf.

"Přisahám na svůj život, pane!"

"Na ten už si přísahal, parchante! Chceš-li hrát dál tuhle frašku, budeš muset zvýšit sázku, rozumíš? Co dalšího jsi ochoten vsadit krom tvýho zbytečného života? Nebo sis to rozmyslel a řekneš mi, čím zlaťáky to jsou?"

"Drystane, prosím!", úpěnlivě zaprosila Brita. Drystan se nikdy nedozvěděl, oč Brita žádala jeho otce.

"Přisahám na život své rodiny, pane. Ty peníze nejsou naše.", hlesl rozechvěle Ingmar a Brita se rozplakala.

Šéf bandy pokynul svým lidem, ti sebrali měšce a opustili světnici. Sám pak ještě spočinul a vychutnával si sílu okamžiku. Ve dveřích se zastavil a sladkým hlasem dodal: "Snad nenajdeme mezi zlaťáky nějaké šperky. Třeba medailony s podobiznama lidí, kterým ty zlaťáky patří. To bychom se museli za týden vrátit a naplnit vyřčené přísahy..."

Dveře zaklaply přesně v okamžiku, kdy matčino tělo dopadlo v mdlobách na zem.

Za necelý týden našel Drystan jedno ráno v kuchyni místo rodičů jen dopis na rozloučenou. Matka dlouze vysvětlovala, co museli s otcem udělat a co by se stalo, kdyby tak neučinili. Otec věrný svému naturelu připojil pár rad do života taktně vynechávajíc svůj díl viny na rodinné tragédii. Oba svorně Drystana nabádali, aby nechodil do stodoly, ale rovnou vzal osla z maštale a odjel za tetou do Stone.

Drystan neposlechl. Když však spatřil v šeru stodoly dva stíny pohupující se na konopných lanech, na patě se otočil a zamířil do maštale. Nikdy více se na statek nevrátil.